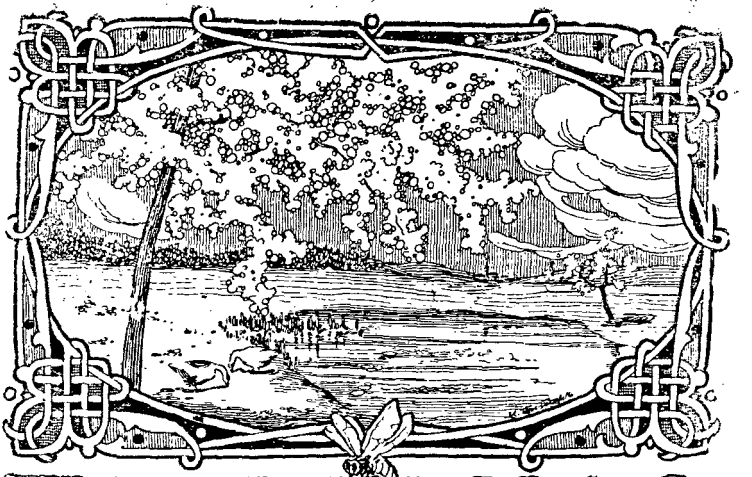
Пчелица

Година IV. Книжк

Редакторь Мих. Д. Николовъ

ПЧЕЛИЦА

Год. IV. Редакторъ М. Д. Николовъ. Книжка

МОЛИТВАТА НА ДѢТЕТО.

Кажи ми, хубава звѣздице,
Кждѣ е татко въ тоя часъ?
Кажи ми, мила вечернице,
Кога ще бжде той при насъ?

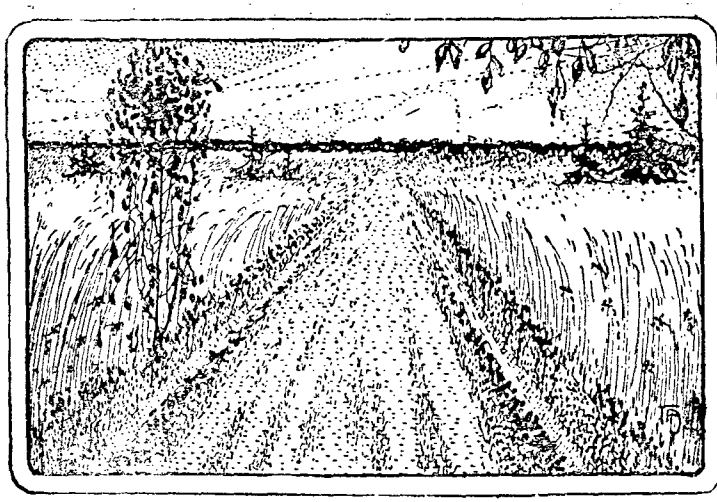
Кажи, кога ще го прѣгърнемъ,
И живъ дали е още той?
Кажи, ще шепнатъ ли уста ми:
„Добрѣ дошълъ, о татко мой!“

Кажи! Отдавна той замина
Заложникъ скжпъ за роденъ край,
За наш'та хубава родина,
Че той я любѣше безъ край!

Моли се, хубава звѣздице,
Моли се съ малкото дѣтѣ,
Че Дѣдо Господъ, вечернице,
По-скоро да го доведе!

Русе

Ек. Манчева

ЕСЕНЬ.

I.

Измина се хубавото лѣто съ яснитѣ и топли дни. Настана сивата и дъждлива есень. Често днитѣ изглеждатъ на привечерь. По цѣли дни хубавото сине небе е покрито съ гѫсти облаци и непропущатъ слънчевъ лѫчъ да проникне до земята. На улицитѣ е влажно, мокро и хладно. Подухва вѣтъръ, разклаща дърветата и листата падатъ, падатъ по мократа земя. Завчасъ вѣтърътъ ги грабне и завие по земята, подгони ги, поспре се и пакъ залудува. Отъ сухитѣ вѣйки на дърветата често пѫти капи роса, то сѣкашъ сѫ сълзи на отлетѣлото топло свѣтло лѣто. А така е днесъ, утрѣ, така ще бѫде и занапрѣдъ. Не се чува вече веселото пѣене на пойнитѣ птици; лѣстовичката не чурулика при гнѣздото си подъ покрива и сивото врабче се е скрило на завѣтъ, мълчи и кротува. Сегизъ-тогизъ подхвръкне къмъ кѫщи, порови изъ градината съ яката си човка и шомъ завѣе вѣтърътъ и раздуха перошинката му, леко отлита и се крие отъ студа Тамъ пъкъ подъ хамбаря пѣтелътъ събралъ кокошкитѣ, седи и мисли за хубавитѣ и весели лѣтни разходки. Отиде си топлото и хубаво лѣто, веселото и пълно съ радость и щастие за дѣцата лѣто!...

Дѣцата се прибрали въ стаитѣ, отворили книжки, четатъ си разни приказчици и пѣснички, слушатъ разказитѣ на постаритѣ си братя и сестри. Тѣ рѣдко излизатъ на улицата. Тамъ сега не е тъй весело и приятно. Тѫжно е да се гледа какъ умира природата, тежко се приема хладната и прощална цѣлувка.

II.

На село есеньта е още по-тѫжна и тежка.

Тамъ хубавитѣ и ширни гори утихватъ отъ веселитѣ птичи пѣсни, зеленитѣ листи по дърветата пожелтяватъ и капятъ бавно, бавно на земята; небето надвиснало като оловенъ капакъ надъ всичко и натиска съ тяжестьта на тъмната и мжглива есень.

Не рѣдко повалѣва и ситенъ, като роса дъждецъ. Намокрюва жадната за вода земя, разкисва я и става трудно да се ходи по полето и гората. Пжтечкитѣ ставатъ хлъзгави и кални.

Когато нѣкога за малко се раздере тъмната завѣса на небето и крадишкомъ надникне слънчевъ лжчъ на земята, за мигъ настане радость и веселие навредъ, усмихнатъ се листа и трѣвички, подхвъркатъ за малко и птички въ гората. Но само за мигъ... Скоро пакъ се свие небето и помрачи на всичко лицето и душата.

Тжжна, много тжжна е есеньта.

III.

Но тая тжга не засѣда тъй лесно въ душата на селянина. Той знае, че слѣдъ хладната и дъжделива есень ще дойде лютата зима и никаква работа по полето и гората неможе се направи. И бърза той мократа земя скоро да набрази и златно сѣме да засѣй, че доволно да почива на зима и щастлива усмивка лицето му да осѣни при спомена за бждни и благодатни дни.

Бърза той да засѣе, че слѣдъ това дърва отъ гората ще прѣвози за зимата. Колко много работа чака земледѣеца на есень!..

IV.

Въ гората на есень е тихо, като нощь. Ще чуешъ нѣгдѣ далечъ се носятъ удари на брадви и едва отеква гласа имъ въ дола; тихо шумятъ листата и падатъ едно слѣдъ друго, застилатъ земята. Тамъ нѣгдѣ по клонѣтѣ на сухитѣ дървета почуква кълвачъ, изпищи папунякъ, прѣхвръкне и пакъ утихне.

Въ долчето страхливо бъбли поточе и носи тихи и хладни води. Горскитѣ животни се скрили и се готвятъ да зимуватъ. Мечката, най-голѣмото горско животно, се е прибрала и свила въ бърлогата си. Зайчетата се скрили въ храститѣ и сегизъ-тогизъ страхливо изкачатъ да си похапнатъ суха трѣвица и пакъ бѣгатъ да се скриятъ отъ зоркитѣ очи на вълка. Другитѣ по-малки горски животни — борсука, порътъ и др. се скрили въ дупкитѣ си, гризятъ събраната си прѣзъ лѣтото храна, а въ студенитѣ дни спятъ. Жабитѣ, гущеритѣ и змиитѣ се скрили дълбоко въ земята и спятъ дълбокъ зименъ сънь. Насѣкомитѣ, червеитѣ и др. малки животни сжщо спятъ. Така малко по-малко природата умира. Онова що въ пролѣтьта се ражда и развеселява, прѣзъ есеньта умира.

V.

Умиратъ тѣ, но не за винаги. Смъртьта на природата прѣзъ есеньта е само привидна. Не само животнитѣ, но и растенията заспиватъ прѣзъ есеньта, спатъ цѣла зима въ дълбокъ непробуденъ сънь, а намъ се струва, че сѫ изсъхнали, умрѣли. Листата, съ които тѣ дишатъ, падатъ; коренитѣ, съ които тѣ смучатъ сокъ отъ земята, изсъхватъ. Сокътъ не се движи и издига нагорѣ изъ стеблото и клончетата на дървото ставатъ сухи и крѣхки. Прѣзъ това врѣме сѣкатъ дърветa за постройки, защото въ тѣхъ има малко сокъ и скоро изсъхватъ. Затова на есень въ гората се чуватъ тъй много брадви.

Многогодишнитѣ растения и храсти не умиратъ, а само заспиватъ. До късно тѣ цъвтѣха, сѣмената имъ се разнесоха отъ вѣтъра и сега могатъ спокойно да си заспатъ. Дърветата се успокояватъ и почиватъ прѣзъ зимата. Тѣ не се измѫчватъ, че губятъ листата си: тѣ сѫ изпълнили своята лѣтна работа, пръснали сѫ сѣмената си и приготвили храна за клончетата си до новата пролѣть. Листата не имъ сѫ нуждни вече. И тѣ ги хвърлятъ тъй, както и ние снемаме дрехитѣ си кога спимъ.

На пролѣть дървото е красиво съ зеленитѣ си млади листа, но на есень то е още по-красиво съ злато-желтитѣ си или червени като пожаръ листа.

И щомъ подухне сѣвернякътъ, пада златната окраска на дърветата и застила земята съ златистъ килимъ, който скоро почернява и погрознява. Отъ хубавата зелена и злато-желта прѣмѣна на дърветата сега стърчатъ само голи клонки и тъжно поглеждатъ оловното небе, а то плаче, плаче за хубавото лѣто ...

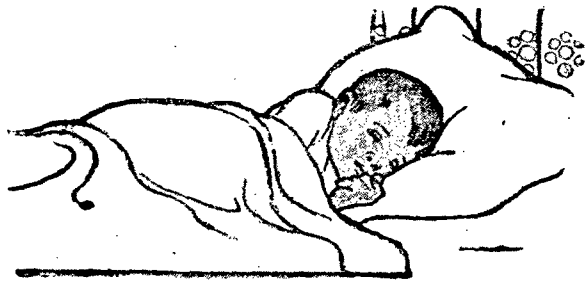

ВАСКО.

Сърдитъ е малки Васко; сърди се на всички. Не иска зайчето си да види, ни мечето си сиво. Топката си захвърли подъ кревата, обувката до вратата. Сърди се и плаче, но кому да каже? Всички го неразбиратъ. Какъ сладко си спѣше и още по-сладко сънуваше! Сънуваше той, че . . . . . но хайде да не ви разправямъ, че и менъ да се разсърди, та послѣ неможемъ се отсърди!

Едно само запомнете: никога не влизайте въ стаята на Васко кога спи, защото ще се събуди, а разбуди ли се, той се сърди и плаче.

Дали всичкитѣ дѣца сж като нашъ Васко?

МАЙЧИНА ПѢСЕНЬ.

За почивка врѣме стана,
Вредъ царува тишина,
Сънчо милий отъ Балкана
Ето иде нани-ѝна!...

Той подъ нашта бѣдна стрѣха
Сладко ще те залюлѣй,
И на съня за утѣха
На тебъ пѣсни ще да пѣй

Спи ти сине, мой прѣкрасни
Майка ти надъ тебе бди,
Надъ тебъ сѫщо въ ширътъ ясни
Бдятъ и буднитѣ звѣзди.

— Милчо е момче послушно, —
Помежду си тѣ шептятъ:
Хубаво и добродушно
Спи, когато всички спятъ.

Трайко Симеоновъ

М. Хеймъ.

КАКЪ БОГЪ СЪЗДАЛЪ ТЕМЕНУГАТА.

Нѣкога си имало дванадесеть братя — царе на една държава. Тѣ не управлявали всички наведнажъ, а единъ слѣдъ другъ въ опрѣдѣлено за всѣкиго врѣме.

Веднажъ дошелъ единиятъ отъ тѣхъ, който се наричалъ Априлъ, при Дѣдо Господа и казалъ: „Боже, ти ми подари много цвѣтя, но между тѣхъ нѣма нито едно, което да мирише и да има душа. Моля ти се, дай ми цвѣтя съ благоухание. Хората се радватъ на розата: дай ми и рози!“

Дѣдо Господъ му отговорилъ: „Ти си буйно момче съ лоши прищѣвки. Тебе розата неможе да те търпи. Розата не е за тебе.

— Дай ми резеда тогава; тя вирѣе даже при брата ми Ноември. Тя е за мене.

— Горката резеда! Всички я желаятъ, на всички тя трѣбва да служи!

— Не, щомъ тя цъвти прѣзъ зимата, ще бѫде по-спокойна при пролѣтнитѣ вѣтрове. Дай ми тогава зименъ шибой, който тъй хубаво вирѣе при брата ми Май, или пъкъ нощна теменуга, — молилъ се Априлъ.

— На зимния шибой обѣщахъ майско слънце, а на нощната теменуга — топли лѣтни нощи; трѣбва да си изпълня обѣщанието. За тебе ще създамъ ново цвѣте, което по име и цвѣтъ да прилича на нощната теменуга, а по миризма на зимния шибой. Ще му дамъ широки листа за да се пази отъ твоята свирѣпость; стеблото му ще бѫде гъвкаво, за да издига лицето си на слънчевата топлина, а при дъждъ и вѣ-

търъ да се свива. Ето сега ще ти дамъ най-първо неговото сестриче, което ще пази сѣменцата му за догодина.

И дѣдо Господъ далъ на Априлъ една торбичка, въ която имало нѣколко лъскави сѣменца.

Зарадванъ Априлъ приелъ подаръка и тръгналъ да търси почва да зарие сѣменцата. Изъ пѫтя го срѣщнали братята му Мартъ и Октомври и му посочили мѣсто, дѣто да ги зарови.

Когато наближило врѣме да управлява Априлъ, на земята се показало едно нѣжно растение съ ясно зелени листа и малки тъмни пъпки, които, щомъ видѣли усмивката на Априлъ, разтворили чашки и пръснали приятенъ дъхъ.

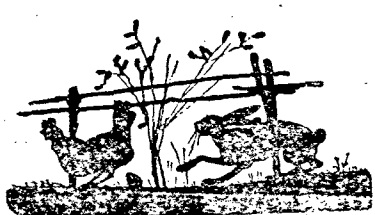
Прѣв. П. Кутикова

ЖЪТВАРСКА ПѢСЕНЬ.

Жътва жънемъ — жито загария,
Жътва жънемъ — пшеница бѣлия,
Отжънваме ржкойки и пѣемъ,
Снопи вържемъ и сладко се смѣемъ.

Съ шумъ, закачки, съ веселъ глъчъ и глума
Късно вечерь поемаме друма,
Теглимъ въ село морни и прѣбити,
Но сме всички радостни, честити!...

Люб. Бобевски

ГРАДУШКА.

Когато мразовитата зима дигна снѣговетѣ си и топлото слънце заигра по листата на трѣвицитѣ, замъгленото лице на дѣдо Митю свѣтна, сѣкашъ слънчевитѣ лжчи сгрѣха застиналата кръвь старческа. Той се изправи на натежалитѣ си крака, прѣви кръстъ и тръгна къмъ полето.

По лицето му играеше щастлива усмивка. Той се радваше на зелената трѣва, радваха го богато прѣзимувалитѣ ниви. Запираше се прѣдъ бухналитѣ жита и гласно говорѣше: ихъ, че *икинь!* А когато наближи голѣмата тѣхна нива, която спокойно бѣ извила гръдъ на парливитѣ слънчеви лжчи, дѣдо Митю подскочи като малко дѣте:

—Гледай, гледай! Добра рожба! Сполай на Бога, мѣсецъ два и богата жетва.

И надежда сгрѣ застиналото му сърдце.

* * *

Дойде очакваният день. Въ кжщата на дѣдо Митю бѣ необикновена радость. Снахитѣ му тичаха отъ една стая въ друга, изнасяха сърпове, паламарки, приготвяха се за многоочакваният день.

Дѣдо Митю стоеше на двора подъ голѣмата сѣнчеста липа, бършеше потьта по набрѣчканото си чело и гледаше синоветѣ си, които чукаха край колата.

— Гледайте да не забравите да кажите на гайдаря да дойде по-ранко ха! — каза дѣдо Митю и пакъ забърса потьта по челото си.

— Казахме, казахме! — обади се баба Митювица и се скри бързо въ кжщи.

Послѣднята звѣздичка още трепкаше на потъмнѣлото небе, когато въ двора затракаха кола. Воловетѣ още сънни лѣниво изтегляха колата и душеха съ влажнитѣ си носове прашниятъ селски пжть. Купъ жетварки, напрѣмѣнени, нагиздени като на сватба, весело разговаряха въ колата. Изведнажъ писна гайда. Веселъ викотъ се понесе далечъ изъ полето.

Бавно, бавно се носѣше свирнята на гайдата къмъ натежалитѣ тучни ниви, които очакваха своитѣ стопани да обератъ плода на своя трудъ.

* * *

Слънцето пари зловѣщо. Прѣваля пладнѣ. Жетваркитѣ запрѣтнали ржкави, прѣвили кръсть, бързо, бързо повалятъ златнитѣ класове. Отъ лицата имъ капи потъ на едри зърна. Слабъ, парливъ вѣтъръ повѣва и пари съ своята задуха. Нѣкоя тихо запѣе и пѣсеньта бавно, бавно се понесе надъ позлатеното поле:

Запрѣло се слънце на срѣдъ небото
Та да гледа два млади юнака,
Два юнака, два млади близнака,
Какъ се биятъ, какъ се не познаватъ . . .

Изведнажъ нѣщо страшно затънтѣ. Далечъ, далечъ нѣкждѣ отъ къмъ балкана, голѣмъ бухнатъ облакъ се дига, пълзи и пълни околностьта съ страшното си бучене. Небето е сиво, навжсено. Слънцето жълто и сърдито гледа отъ високо. Край рѣката воловетѣ дигнали глави, уплашено реватъ. Гжскитѣ разперили крилѣ, бѣгатъ къмъ село.

—Божичко! Страшно иде!—Пищятъ изплашено женитѣ и гледатъ потъмнѣлото небе.

А облакътъ расте, вий се като змия и закрива слънцето.

Дѣдо Митю става; снима съ трѣперяща ржка калпакъ и заправи кръстове. Всички жетвари, нѣми съ поблѣднѣли лица се закръстиха колѣничили всрѣдъ бухналата нива.

— Боже, запази ни имота! Върни страшнитѣ облаци! Смили се надъ насъ!

Духна вѣтъръ. Купъ прахъ се дигна и затъмни небето Ужасенъ тънтежъ зарева. Блѣсна мъ ния и о, Боже! западаха едри парчета градъ. Пукотъ изпълни цѣлото поле. Земята затрепера подъ едритѣ бучки ледъ. Листа западаха. Прѣчупенитѣ клоне увиснаха до земята. А натежалитѣ пълни класове се оронваха и падаха прѣчупени по разкалняната нива.

— Спри! Недѣй Боже! Смили се и пожали кървавия ни трудъ! Шъпнаха старческитѣ устни. . . . . .

. . . . . .

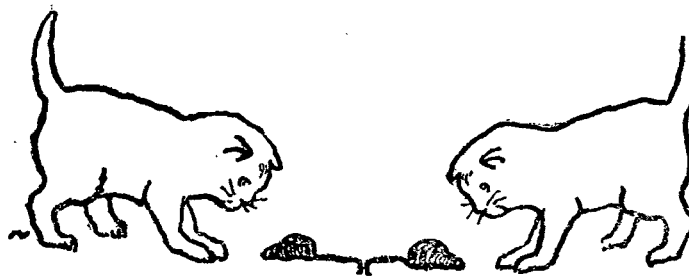
Мина.

Послѣдниятъ тънтежъ се отнесе далече изъ полето. Облацитѣ подгонени тичаха на югъ. Небето се изчисти и показа синето си лице Слънцето блѣсна, хвърли тжковенъ погледъ надолу и изтръпна: черни угари стърчаха, тукъ тамъ само нѣкой класъ издига самотна главица надъ разкалняната земя, и гледа усамотеното поле. . . . . .

Бавно, бавно заскрибуца по калния пжть колата на дѣдо Митю. Край нея се подпираше на тояжка стареца и съ мъртвешко-посивѣло лице крачеше къмъ село.

Едри капки сълзи бавно, бавно капѣха и оплакваха поженатитѣ надежди.

Ст. Чешмеджиевъ

ДВАМА ЛЪЖЦИ.

(народна приказка.)

Двама лъжци се сговорили да продаватъ вино. Но тѣ не се вѣрвали единъ другъ, та си казали:

- Добрѣ се сговорихме да продаваме вино, но кой ще държи кисията съ паритѣ? У мене или у тебъ? — рекълъ единиятъ.

— Нито у мене, нито у тебе, — рекълъ вториятъ. — Слушай, какво намислихъ: да изкопаемъ единъ трапъ въ земята, да го похлупимъ съ една голѣма плоча, а на плочата да пробиемъ дупка, прѣзъ която да пускаме паритѣ.

Така и направили. Изкопали единъ трапъ, закрили го съ плоча и единия пусналъ единъ грошъ въ него, като казалъ: „Хайде нека е на добро нашата работа! Хайде, пусни сега едно кило да пиемъ.

— Добрѣ, рекълъ другиятъ, — и азъ ще пустна единъ грошъ, па да пийнемъ, та да върви на добрѣ съдружието ни. Да даде Господъ съ злато да го напълниме.

— Че ще го напълнимъ, ще го напълнимъ, отвърналъ вториятъ. Иска се само честность и правда. Колкото пари вземеме отъ виното, все въ дупката да пущаме и година нѣма да стори, тя ще се напълни.

И почнали да продаватъ. Продаватъ, колкото продадътъ, но никой не пущалъ паритѣ въ дупката. — Единиятъ чакалъ другия да пустне, че тогава и той, така правилъ и другия, а паритѣ пущали въ джеба си. Цѣла година двамата продавали вино, а въ трапа имало само два гроша.

Дошла годината, събрали се двамата да дѣлятъ печалбата; измѣстили плочата и гледатъ въ трапа само двата гроша.

— Абе каква е тази работа, брате? — казалъ единиятъ на другия. - Защо не си пускалъ паритѣ въ дупката? Нали така се сговорихме?

-- Какъвто единиятъ, такъвъ и другия. Та ти защо не си пускалъ? Ето ти гроша, ето и моя грошъ. Земи си го сега! Ни кяръ, ни зараръ, който далъ далъ, който ялъ — ялъ. Тази печала не излѣзе на добро, ами хайде да започнемъ друга работа, та дано е на добро.

— Право казвашъ. Трѣбва да намѣримъ нѣкоя по-лесна печала, ама въ съдружие не влизамъ. Всѣки да си търси късметя.

Раздѣлили си по единъ грошъ и тръгнали всѣки да си търси късметя.

Единиятъ миналъ прѣзъ една гора и гледа по дърветата бѣлъ мъхъ отъ цвѣта.

— Намѣрихъ сега добра печала, си казалъ той. Ще набера единъ товаръ мъхъ и ще го продамъ за памукъ.

И той слѣзълъ отъ магарето и натоварилъ единъ товаръ мъхъ намѣсто памукъ.

Вечерьта отишълъ въ единъ ханъ въ града да нощува.

Другиятъ пъкъ, като минавалъ прѣзъ гората, видѣлъ по дърветата много шикалки.

— Чакай, рекълъ си той, да набера единъ товаръ шикалки, та да ги продамъ Съ тѣхъ жеиитѣ си чернятъ коситѣ.

Набралъ единъ товаръ шикалки и вечерьта въ сѫщия ханъ. Щомъ видѣлъ другаря си, надалъ викъ:

— О, о, добрѣ дошълъ приятелю, добрѣ дошълъ! Живо здраво! Гледай, даде Господъ пакъ скоро-скоро да се срѣщнемъ! Е, що има, що нѣма? Ето азъ докарахъ цѣлъ товаръ съ памукъ за продань.

— И азъ не съмъ злѣ, брате. Азъ пъкъ докарахъ цѣлъ товаръ шикалки за продань. Добри пари ще спечелимъ.

Приказвали си, хвалили се, а единъ другъ крили какъ единиятъ да вземе на другия памука, а другия шикалкитѣ,

— Знаешъ ли, приятелю, какво ще ти кажа? — рекълъ единиятъ. — Хайде да се размѣнимъ: азъ да ти дамъ шикалкитѣ, а ти ще ми дадешъ памука.

— Добрѣ бе брате, ама азъ искамъ да ми дадешъ и пари отгорѣ

— Нѣма пари, нѣма нищо. Ако искашъ дай ржка и друго нищо!

— Е, хайде нека бжде! — рекълъ единиятъ. Колкото влакна по памука, толкова жълтици да вземешъ!

— Благодаря, брате, да си живъ и здравъ. Да даде Господъ отъ всѣка шикалка по алтънъ да вземешъ!

Раздѣлили си говоритѣ и тръгнали да продаватъ. Комуто сж прѣдлагали, все ги изпъждалъ. Че кой ще вземе мъхъ за памукъ?

Кирилъ Добревъ

СТИХОТВОРЕНИЯ.

1.

Нощь. На морето
Дремятъ водитѣ;
Трепнатъ въ небето
Плахи звѣздитѣ.

Тъй, надъ душата
Срѣдъ тъмнината
Грѣятъ дѣлата
На добрината.

2.

Чуй, дѣте
Зная книга азъ една
Дѣ се щастието крие
Отъ незнайни врѣмена.

Който иска да открие
Щастието, той, дѣте
Трѣбва много да чете,
Да чете!

ЖИВОТНИ-РАБОТНИЦИ.

Който е ходилъ въ чужди страни, той е видѣлъ тамъ, че хората използуватъ голѣмитѣ кучета като впрѣгатни животни. Впрѣгатъ ги въ малки талижки, товарятъ ги съ разни продукти и ги каратъ на пазарь. Кучетата знаятъ добрѣ своитѣ длъжности и вѣрни на господаритѣ си, вървятъ кротко и търпеливо понасятъ цѣлия този товаръ.

Ето що разказватъ за едно такова куче.

Въ Парижъ единъ събирачъ на вѣхти дрехи и парцали, впрѣгалъ въ количката си едно голѣмо куче. Често пжти го товарилъ съ толкова парцали и дрехи, че кучето едва мъкнѣло количката. Господарьтъ му подтиквалъ и самъ теглилъ съ него заедно количката. Но щомъ кучето дойдело до рѣката, гдѣто се кжпѣли хората, хвърляло вжженитѣ и опряжи, спущало се въ рѣката, плувало нѣколко врѣме и слѣдъ това пакъ се връщало при количката си. Господарьтъ му надѣвалъ пакъ опряжитѣ и то бодро закрачвало напрѣдъ.

Това се повтаряло почти винаги, когато минавало по тоя пжть.

Напослѣдъкъ почнаха да употрѣбяватъ кучетата за реклами. Така прѣди нѣколко години въ Москва сж впрѣгали едно голѣмо Сен-Бернардско куче въ една талижка накачена съ реклами и обявления и така то обикаляло всички улици на града.

У насъ често ще срѣщнете впрѣгнати магарета въ талижки, натоварени съ тежъкъ товаръ, а отгорѣ на това и стопанина се качилъ въ нея. Магарето, наистина, е по-издържливо отъ кучетата, но пъкъ не бива да се злоупотрѣбява съ неговата търпеливость. Ако съ животнитѣ се отнасяме разумно и добрѣ, както съ человѣцитѣ, то и тѣ ще ни обичатъ и вѣрно служатъ.

Съобщава: **Дѣдо Стаменъ.**

Л. Толстой.

Разкази за природата

КАКЪ СТАВА РОСАТА.

Когато отидемъ сутринь, при слънчевъ лѣтенъ день, въ гората или полето, ние ще видимъ, че листата на дърветата и трѣвата сж отрупани съ елмази. Всички тия елмази блѣстятъ на слънчевитѣ лжчи въ разни цвѣтове — жълти, червени и сини. Като ги наближимъ и разгледаме, ще видимъ, че това сж капки роса, събрани въ трапчинкитѣ на листата и трѣвата и блѣстятъ на слънцето.

Листътъ на трѣвата отвжтрѣ е мжхнатъ и пухестъ, като кадифе. И капкитѣ се търкалятъ по листа безъ д го намокрятъ.

Когато пъкъ незабѣлѣзано бутнешъ листа съ росата, капката ще се търкулне като свѣтло топче и ще се пролѣе по стеблото.

Ако пъкъ полека откжснешъ тази чашка и я поднесешъ до устата си и изпиешъ росата, тя ще ти се стори по-вкусна и по-сладка отъ божествения нектаръ.

МОРЕ.

Морето е широко и дълбоко: краятъ му не се вижда. Слънцето въ морето изгрѣва и въ морето залѣзва. Никой не е стигналъ дъното на морето и никой не го знае. Когато нѣма вѣтъръ, морето е тихо, гладко и сине, но духне ли вѣтъръ, морето се развълнува, става грапаво; появяватъ се вълни — една друга догонва, настигатъ се, сблъскватъ се и така се образува пѣна. Тогава морето си играе съ корабитѣ като съ черупки. Тежко на този, който се хване на пжть въ морето при силна буря! Само онзи, който не е пжтувалъ по море, той не знае Бога.

Кѫдѣ отива водата на морето.

Отъ изворитѣ, ручейчетата и блатата водата отива въ рѣкитѣ, отъ рѣкитѣ — въ по-голѣмитѣ рѣки, а отъ тѣхъ — въ морето. Отъ разни страни рѣкитѣ се втичатъ въ морето. Това е отъ сътворението на свѣта. Кѫдѣ отива водата отъ морето? Защо тя не тече така безъ край?

Водата отъ морето се вдига на мѫгла; мѫглата се вдига все по-високо и по-високо, послѣ отъ нея ставатъ облаци. Вѣтроветѣ разгонватъ облацитѣ по земята. Отъ тѣхъ почва да вали дъждъ на земята. Водата отъ дъжда се събира на ручейчета, тече къмъ рѣкитѣ и отъ тамъ въ морето. Отъ морето водата се обръща пакъ на облаци, облацитѣ се разнасятъ по земята и т. н.

(Слѣдва).

Дѣца,

Кога на пѫть за училище минете край **книжарница „Образование“** отбийте се да погледате хубави картинки и играчки.

Тамъ ще намѣрите и **Всички учебници:** читанки, смѣтници, отечествознание, естествознание, законъ Божи, формознание, граматика и др.

Най-хубави и евтини тетрадки. блокчета, моливи, перодръжки, плочи, калеми, боички, пастели, играчки и др.

Картинки за прѣвождане и за релйефни.

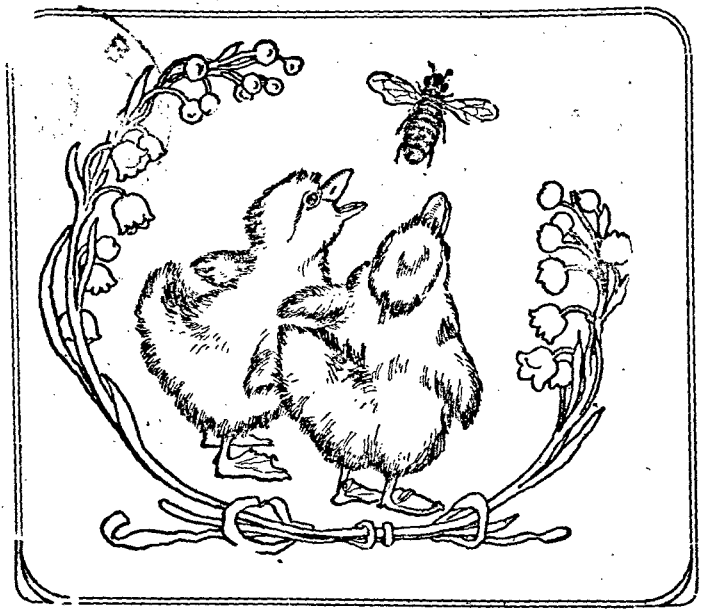
Книжки съ картинки за рисуване.

Книжки съ хубаво и полезно четиво.

Елате. погледайте и кажете на родителитѣ си, че въ книжарница „Образование“ (срѣщу земледѣлческата банка), която издава хубавото списание „Пчелица“, има хубави и евтини книжки, тетрадки и моливчета.

Книжарница **„Образование“**

До Велка Ив. Вълковѣсиева
Никиска 11.
Русе

„ПЧЕЛИЦА“ — дѣтско списание
съ картинки.
ГОДИШНО 10 КНИЖКИ.
Абонаментъ 6 лева прѣдплатени.

Издава книжарница „ОБРАЗОВАНИЕ“
ВАРНА.